

## *Een dokter is ook maar een mens*

**Z**ou je niet even naar de dokter gaan” zei ik tegen m’n kleinkind. Ze studeert in Amsterdam, hoest maar door. “Gert-Jan is met vakantie” kon ze nog net uitbrengen. “Gert-Jan? Wie is Gert-Jan?” vroeg ik. “M’n dokter, oma” hoestte ze. “Gert-Jan is m’n dokter weet je wel”. Toen zweeg ik.

Als kind van ouders die de plaatselijke arts nog met hoed en koets kenden is de overgang naar Gert-Jan op vakantie wel erg groot. Later bleef ik trouwens altijd “U” tegen mijn huisarts zonder hoed zeggen, ja kom op: hij had zeven jaar gestudeerd en kende me van binnen beter dan ikzelf. Maar inderdaad, tijden veranderen en toen hij stopte kwamen er drie jongere artsen voor hem in de plaats, het hadden m’n kinderen kunnen zijn. Dus zeg ik ook maar “je” en “hoi” en klets wat met ze af. Want oud wil je toch niet overkomen, voordat je uit de kleren gaat. Maar dan komt het moment van de omslag, het moment dat je wordt gevraagd wat eraan scheelt. En ik begrijp het iedere keer weer niet, maar opeens gooi je er dan alles uit. Of het nou iets vervelends is of banaals, iets dat je met je stomme kop veel groter maakt dan het is, of iets wat je bagatelliseert, terwijl het om de dooie dood niet niks is. En zo’n dokter luistert, zo’n dokter luistert per dag minstens 20 keer naar allemaal mensen die hun sores kwijt moeten. Rustig, begrijpend en kundig heeft hij of zij er dan iets voor, of niet, dat kan natuurlijk ook. “Een dokter is ook maar een mens.” Dus om het kort te houden: ik geloof m’n dokter. Maar dat doen we niet allemaal.

Toen ik ook “iets” kreeg, arteriitis temporalis heet het, maar vergeet die naam maar meteen want dat krijgt U niet, arteriitis temporalis, welnee, altijd positief blijven denken. Maar toen dus kwam dat in de krant en die ziekte zal ik maar zeggen, duurde vier jaar en dat geeft mensen de tijd om te schrijven. Dus daar kwamen de brieven,

heel veel brieven vol medeleven en goede raad. Nou, goede raad? Ik moest onmiddellijk naar ene Truus in Limburg voor handoplegging, veel bidden tot God, kon niet schelen welke, as uit de open haard door mijn pap roeren, een stuk koperdraad onder het matras leggen, een hasj cake bakken, naar Jomanda of Lourdes gaan en vooral, en dat schreven ze allemaal: “niet naar je dokter luisteren, want die weet van niks.” Wat ik nu wil zeggen is: waarschijnlijk goed bedoeld, maar doodeng, al die alternatieve gevaarlijke adviezen van domme leken die ons, de lijdende mens zal ik maar zeggen, ver van de reguliere zorg proberen weg te houden. Griezellig, gevaarlijk, abject.

Een enkele keer komt er inderdaad nieuws naar buiten van een medicus die grove fouten maakte. Ernstig, absoluut. Maar zet daartegenover de honderd duizenden die de huisarts, de specialist en alle mensen daaromheen intens dankbaar zijn voor hun kunde en zorg. Ik ben één van die honderd duizenden, en na die enge arteriitis en later nog een hartoperatie, heb ik er behoefte aan om te zeggen: Dank, dank jullie allemaal. En voor ik het vergeet: jij ook Gert-Jan, hartelijk bedankt. Als je tenminste mijn kleinkind van haar hoest afhelpt!



*Mies Bouwman*